

je rekla, da je otroška knjiga eno najmočnejših orožij v izgradnji socializma.

Kako bi pri sebi opredelili razliko med pisanjem za otroke in odrasle?

Predsvem se mi zdi, da pišem za otroke precej bolj igrivo. Vendar pa tudi pri pisanju za otroke poskušam 'postaviti v pesem' stvari, ki me globoko vznemirjajo. Mislim, da imajo pesmi za otroke na splošno bolj kritične bralce kot pesmi za odrasle. Kot poezijo za odrasle ljudje na veliko objavljajo tudi stvari, ki so v vseh pogledih nezanimive in resignirano občinstvo to tolerira. Otroci pa se za pesmi, ki se jim ne zdijo zanimive, ne zmenijo. Posebno veselje pri objavljanju poezije za otroke je, da jo dopolnijo ilustratorji. Zato se objav svojih besedil za odrasle le redko razveselim tako kot objav besedil za otroke, pri katerih me presenetijo domiselne ilustracije. Slikanice so lahko nekaj tako lepega, da se kralju v Andersenovih *Divjih labodih* za čudovito slikanico ni zdelo odveč dati pol kraljestva.

Petra Vidali

Večer, petek, 2. 11. 2007, stran 12

KLJUČ JE TREBA ISKATI V JEZIKU

Marko Kravos: *Trst v žepu bi moral v kratkem iziti v italijanskem in furlanskem prevodu. Tega sem posebno vesel, saj sta to jezika moje soseščine.*

Med deli, ki so bila nominirana za letošnjo nagrado večernica, je tudi zbirka kratke proze Trst v žepu, pisatelja, pesnika in prevajalca Marka Kravosa. Knjiga, ki jo je ilustriral njegov tržaški rojak Klavdij Palčič, nosi podnaslov Pogled na zgodovino od popka dol. Gre za predelavo uspešnice Kratki časi: Trst iz žabje perspektive.

K predelavi me je spodbudil urednik zbirke Iz mladih dni pri Državni založbi Slovenije. Nastal je tako splet kratkih zgodb, napisanih za srednješolsko mladino, v katerih se mali in veliki dogodki prepletajo. Dogajanje je postavljeno v obdobje med leti 1943 in 1953: v bistvu od mojega predrojtva do trenutka, ko je bila znana končna usoda Trsta, in sicer, da bo prešel pod Italijo. To je bilo obdobje mojega otroštva.

Kako vam je uspelo na tiste dogodke ponovno gledati skozi otroške oči?

Mislim, da je treba ključ iskati v jeziku. V določenem trenutku se mi je zdelo, da moja poezija izgublja svoj vitalni zagon, začutil sem potrebo po prenovi, neko željo po osvobojenosti. Našel sem jo v elementarnosti določenih definicij, v enostavnih stavkih, ki pripovedujejo o enostavnih stvareh. Znašel sem se tako v nemanipuliranem otroškem svetu in začel iskati svoje prve vtise. Z raznimi čutili sem rekonstruiral svoje vstopanje v življenje, tisti svet svojega otroštva v tržaški četrti pri Svetem Ivanu, razine Gigije, Toninote, Sonje, Lili, ki so v njem prebivali. Zato sem tudi želel ohraniti vsaj del tiste jezikovne tržaške obarvanosti. Marsikaj v knjigi, nenazadnje že njen podnaslov, deluje komično in povzroča sproščujoč smeh, ki je lahko večkrat prav osvobodilen ...

Kako je bila knjiga doslej sprejeta?

Nominirana je bila že za nagrado desetnica, ki jo razpisuje Društvo slovenskih pisateljev, italijanska Občina Tavagnacco in Univerza iz Vidma pa sta jo izbrali na posebnem razpisu, tako da bi morala v kratkem iziti v italijanskem in furlanskem prevodu. Tega sem posebno vesel, saj sta to jezika moje soseščine.

Poljanka Dolhar

Večer, petek, 2. 11. 2007, stran 12